

CHRISTIAN RÖNNBACKA

HENNA
BJÖRK
JAHTI

BAZAR

CHRISTIAN RÖNNBACKA

**HENNA
BJÖRK
JAHTI**

BAZAR

© Christian Rönbacka ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-003-8

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

KHALIL

Vanhassa Toyota Land Cruiserissa oli tukahduttavan kuuma. Ilmastointilaite oli lakannut toimimasta pian sen jälkeen, kun he olivat lähteneet ajamaan Liberian pääkaupungista Monroviasta kohti Sierra Leonea. Matkaa oli tehty jo tunteja. Libyalaistaustainen Khalil rutisti rätisevämuovisen vesipullon kasaan ja heitti sen takapenkin selkänojan taakse kahden muun tyhjentämänsä sekaan. Hän korkkasi seuraavan pullon, otti siitä pitkän huikan ja jatkoi tasaisen, auringonpaisteessa hohkaavan maiseman katselemista.

Kuljettajana toimivan Princen täytyi olla sisältä hiekkaa, sillä koko aikana tämä oli vain kerran koskenut etupenkillä olevaan vesipulloonsa. Viikonlopun liikennevirrassa autoa ohjaava kuljettaja ei näyttänyt hikoilevan lainkaan, kun taas Khalilin lyhytaihainen kauluspaita oli läpeensä märkä. Princen sormet rummuttivat rattia jonkin paikallisen hittibändin musiikin tahdissa, jota tämä luukutti CD-soittimestaan. Khalil vilkaisi puhelintaan, joka oli vielä hetki sitten ollut verkossa. Nyt kenttää ei enää ollut, ja hän pani puhelimensa pois ja vaihtoi asentoa hieman mukavampaan.

Tukalasta olostaan huolimatta Khalil oli tyytyväinen, kun Land Cruiser neljän tunnin matkan jälkeen lähestyi Bo Watersidea, missä he ylittäisivät maiden rajan. Pari viikkoa

uurastettuaan hänen oli onnistunut löytää Sierra Leonesta lupaavan oloinen kontakti, joka tuntui tietävän riittävästi raja-asemalta pohjoiseen sijaitsevasta Keneman alueesta, jonka punaisesta maaperästä kaivettiin ja huuhdottiin timantteja. Khalilin toimeksiantaja ei tahtonut käyttää virallisia reittejä timanttien vientiin maasta, vaan halusi löytää suorat kontaktit kaivoksille, mikä varmistaisi suurimmat voitot. Sierra Leonessa suoraa kauppaa osattiin arvostaa, ja vain puolet maasta tulevista timanteista kulki maailmalle virallisia reittejä.

Kontakti odottaisi heitä rajan toisella puolella Fairossa, pienessä jumalanhylkäämässä kylässä alle puolen tunnin matkan päässä raja-asemalta. Tämä sopi Khalilille paremmin kuin hyvin, sillä hän ei halunnut mennä yhtään syvemmälle Sierra Leoneen, ei ainakaan Keneman suuntaan, joka timanttien lisäksi tunnettiin ebolatartunnoistaan. Khalil ei tosin tiennyt, kuinka hyvä turvaväli reilu sata kilometriä olisi, ja ajatus tappavasta viruksesta sai kylmät väreet kulkemaan hänen ruumiinsa läpi.

Khalil havahtui ajatuksistaan, kun Prince hidasti ennen raja-asemaa tien varteen levittäytyneiden, värikkäisiin hameisiin pukeutuneiden naisten kohdalla. He kaupittelivat suurista keoista vihanneksia, keltaisina hehkuvia hedelmiä sekä leivonnaisia, joita Khalil ei tunnistanut. Prince ojensi kätensä ikkunasta ja piteli sormiensa välissä käytössä haalistunutta Liberian viiden dollarin seteliä. Khalil inhosi noita kansanrahoiksi kutsumiaan pieniarvoisia seteleitä, joiden pinta tuntui tahmealta ja jotka haisivatkin käytetylle.

Nyt Khalil haistoi jotain muutakin. Kuumassa ja kuivassa, lähes paikallaan seisovassa ilmassa leijui kalan haju. Hän käänsi päätään ja näki lyhyen naisen, jolla oli sylissäään metallinen pesuvati täynnä rajajoesta pyydettyä kalaa. Khalil pidätti

hengitystään ja toivoi, että Prince saisi kauppansa hierottua, jotta he voisivat jatkaa matkaa. Hän tunsu olevansa todella kaukana Pariisista, missä hän kolme viikkoa sitten oli nauttinut elämänsä parhaan *sayadiéh*-annoksen libanonilaisista herkuistaan tunnetussa Les Passagers de Beyrouth -ravintolassa. Hän toivoi, että läkähdyttävä ja haiseva matka rajan taakse olisi pian ohi ja hän pääsisi takaisin ilmastoituun hotelli-huoneeseensa, jossa hän ottaisi pitkän suihkun ja kaataisi muutaman jääkylmän Star-oluen kurkkuunsa.

Vaihdettuaan muutaman sanan molemmilla puolilla rajaa puhuttavaa mendeä nainen latoi ohueen muovipussiin kasan appelsiineja ja mangoja, jotka ojensi Princelle, ja samalla napasi setelin tämän sormien välistä. Prince laittoi hedelmät viereiselle istuimelle, lähti liikkeelle ja alkoi ajaessaan kuoria appelsiinia pienellä kääntöveitsellä.

– Sir, haluatteko hedelmän? Prince kysyi.

– Ei kiitos, Khalil vastasi tyytyväisenä, kun he jättivät tienvarsitorin taakseen.

– Ostin vähän evästä, Prince sanoi suu täynnä appelsiinia ja pyyhkäisi kämmenselkäänsä suupieleen jääneen valuman.

– Rajalla voi kestää. Ottakaa passi valmiiksi esiin.

Prince kaivoi hansikaslokerosta muovikoteloon suljetut auton paperit ja jatkoi:

– Tällainen parempi auto katsotaan rajalla aina tarkasti läpi. Parempi, että minä hoidan puhumisen. Puhutte vasta kun teiltä kysytään.

– Ymmärrän, Khalil sanoi ja veti housuntaskustaan punakantisen passin, jonka kannessa kerrottiin kultakirjaimin neljällä kielellä sen olevan Belgian kuningaskunnan asukkaan matkustusasiakirja.

HENNA JA ISMAEL

Paikallisjuna hidasti lähestyessään Pasilan asemaa. Junan ikkuna oli sumea tihkusateesta, jota oli jatkunut koko aamupäivän. Tähän aikaan päivästä junassa oli melko väljää, sillä aamun työmatkalaiset olivat ehtineet jo toimistoihinsa.

Viimeisessä vaunussa istui Henna Björk huppu päässään ja kuulokkeet korvissaan. Hän ei kuunnellut musiikkia, vaikka se ulkopuolisen silmiin ehkä siltä näyttikin. Se oli osa sulautumista perusjunamatkustajiin. Henna veti mustan nahkatakkinsa vetoketjun kiinni ja nosti repun selkäänsä. Tarkkailtuaan hetken laiturialueella seisoskelevia matkustajia hän astui ulos ja jäi laiturille näpräämään puhelintaan ja arvioimaan tilannetta.

Valppaudesta oli muodostunut koulutettu rutiini viimeisten parin kuukauden aikana, jotka hän oli viettänyt supon palveluksessa ylitarkastaja Rautiaisen kutsumana. Toki valppaus oli hänellä jo selkärangassa, sillä ennen Helsinkiin muuttoaan hän oli työskennellyt pitkään Göteborgin poliisissa erityisen altistuneiden alueiden iskuryhmässä. Siinä missä Göteborgissa piti osata varautua kaikkeen pommeista tuhopolttoihin ja aseellisiin yhteenottoihin, Helsingissä hänen täytyi jatkuvasti olla varma siitä, ettei häntä tunnistettu ja seurattu. Seuraajia ei tarvinnut pelätä, sillä he olivat Rautiaisen

lähettämiä, mutta seurannan havaitseminen ja harhautus kuului osana hänen koulutukseensa.

Virallisesti Henna työskenteli Itämeren tulevaisuus -nimisessä säätiössä, jonka toimipisteessä hän ei ollut käynyt kertaakaan. Suomalaisessa virkanimikkeistössä ei ollut hänelle varsinaista titteliä, eikä hän ollut käynyt kärkeyttämässä naamaansa myöskään supon pääkallopaikalla Ratakadulla, missä tutkittiin terrorismia ja tehtiin ääriliikkeiden vastaista toimintaa. Henna kuului asiantuntijoihin, jotka operoivat kentällä vain lähimmän työparinsa kanssa ja joista supo ei huudellut edes muille poliisiviranomaisille.

Hennan työparina toimi Ismael Koroma, jonka Henna oli pari kuukautta sitten tuonut Suomeen turvaan sekä todistamaan sotarikosjutussa entisen lapsisotilaan asemassa. He eivät tienneet muita kaltaisiaan, mikä oli tietenkin hyvä. Henna ei myöskään vielä tiennyt varmaksi, millaisiin tehtäviin vaativa ja intensiivinen koulutus heitä valmisteli, mutta kaikesta hän päätteli, että lähitulevaisuudessa heille olisi tarjolla joko tiedonhankintaa tai kenties soluttautumista ja peitetointia vieraan valtion maaperällä.

Matka tämänpäiväiseen itsepuolustusharjoitukseen tehtiin pitkää kiertoreittiä. Hennan ja Ismaelin täytyi varmistaa, ettei kukaan seuraisi heitä koulutuspaikalle, ja jos he huomaisivat matkan varrella harjoitusvarjostajansa, heidän pitäisi ehtiä raportoida näistä ennen kuin nämä ehtisivät raportoida heistä. Aamulla he olivat lähteneet matkaan samasta osoitteesta eri aikoihin ja eri reittejä, kuitenkin niin, että heidän tiensä olivat pariin kertaan ristenneet, jotta he pystyivät tarkkailemaan toistensa mahdollisia seuraajia. Henna oli jo aivan kyllästynyt samanlaisina toistuviin päiviin ja harjoituksiin,

mutta jos Ismael tunsi väsymystä, ainakin tämä pystyi sen hyvin peittämään.

Ismaelin hermot ja fysiikka kestivät kovan paineen alla, eikä hän epäröinyt toimissaan. Toisaalta Ismaelin taustalla tuskin mikään tässä keinotekoisessa maailmassa ja harjoituksessa saisi kohotettua stressikäyrän sellaiselle tasolle kuin mitä tämä oli lapsena kokenut, Henna mietti kävellessään ja tarkkaillessaan ympäristöään. Ismael oli joutunut Sierra Leonen sisällissodassa RUF:n verenhimoisen komentajan Toojayn joukkoihin yhdessä ystäviensä Abdulin ja Emmanuelin kanssa. Kolmen nuoren pojan perheet oli tapettu, ja pojat oli pakotettu tekemään hirvittäviä julmuuksia Toojayn komennossa. Lopulta kolmikko oli päässyt pakenemaan ja saanut turvapaikan Pohjoismaista, Ismael ja Emmanuel Ruotsista ja Abdul Suomesta. Nyt Ismael oli heistä ainoa, joka oli enää elossa, mutta hän ei ollut kovinkaan halukas kertomaan menneisyyden tapahtumista. Sekin aika vielä koittaisi, jos supo onnistuisi löytämään Toojayn, joka oli elänyt Espoossa Westendin hienostoalueella vuosia esittäen liikemiestä. Juuri kun supo oli saanut identifioitua ja paikallistettua Toojayn, tämä oli kadonnut, ja tällä hetkellä Toojayn olinpaikka oli tuntematon.

Hennan ja Ismaelin mukana Suomeen oli tullut Ismaelin 12-vuotias tytär Onerah, mutta nyt tämä eli Ruotsissa äitinsä kanssa salaisessa paikassa, eikä Ismael ollut nähnyt tytärtään kuukausiin. Henna näki, miten kovasti Ismael tytärtään päivittäin ikävoi. Ismaelin vaihtoehdot olivat vähissä, ja pitkän taivuttelun jälkeen hän oli suostunut jäämään koulutukseen Hennan pariin. Ismaelilla eikä myöskään Onerahilla olisi rauhaa elää niin kauan kuin Toojay olisi vapaana. Toojay ei

ollut antanut anteeksi sitä, että Ismael, Abdul ja Emmanuel olivat paenneet hänen joukoistaan veritimantit mukanaan. Tämä ei epäröisi käyttää Onerahia houkutuslintuna saadakseen Ismaelin tulemaan luokseen. Vaikka Henna olikin väsynyt tilanteeseen, eniten häntä ahdisti kuitenkin Ismaelin ja Onerahin puolesta. Hän kyllä pärjäisi, kunhan pääsisi oikeisiin hommiin.

Henna lähti liikkeelle. Hänen takanaan oli enää nainen kahden pienen lapsen ja vaunujen kanssa, ja heitä hän ei pitänyt mahdollisina seuraajina. Hän käveli liukuportaille, ja päästyään ylös asemahalliin hän jatkoi suorinta reittiä ovesta ulos. Hetken kadulla odotettuaan hän palasi ja näki Ismaelin nojailemassa ylemmässä kerroksessa kaiteeseen muka puhelimeensa syventyneenä. Ismaelin käsi lepäsi kaiteella avonaisena, ja se oli merkki siitä, että hänen mielestään Hennan selkä oli puhdas. Jos käsi olisi ollut nyrkissä, heitä olisi onnistuttu seuraamaan.

He jatkoivat eri matkaa pysäköintihalliin. Ennalta kerroksessa ruudussa heitä odotti valkoinen Transit, jonka takasivulasit olivat niin tummennetut, että sieltä ei nähnyt ulos. Henna käveli ripeästi auton sivuovelle, joka avautui hänen tullessaan kohdalle. He astuivat sisään ja istuutuivat vieretysten hämääseen, sillä ulospäin tummennetuilta näyttävät lasit oli teipattu umpeen. Näitä heitä itsepuolustusharjoituksiin kuljettavia umpipakuja oli tähän mennessä ollut kolme. Kuljettajaa he eivät nähneet, eivät myöskään sitä, minne auto heitä kuljetti. He kiinnittivät turvavyöt, ja Transit lähti liikkeelle.

– Miten meni? Ismael kysyi ruotsiksi napsautettuaan kattovalon päälle.

– En usko, että tänäänkään oli häntiä, Henna vastasi suhteellisen varmana siitä, ettei hänellä ollut ollut ketään perässään missään vaiheessa matkaa.

– Ei niitä varmaan joka päivälle riitä, Ismael sanoi. Hän oli ottanut penkissään rennon asennon. – Muutama päivä löysää, että herpaannutaan, ja sitten siellä on taas joku hännillä. Kauankohan se Rautiainen jaksaa?

– En tiedä, Henna sanoi. – Vähän alkaa jo puuduttaa.

– Pitääköhän Rautiainen lupauksensa? Ismael vakavoitui sitten. – Sinäkin tiedät, että olen tässä mukana vain Onerahin takia. Sinulle tämä on varmaan loistava tilaisuus tehdä jotain, mikä vie sinua urallasi eteenpäin ja näyttää hyvältä ceeveessäsi, mutta minä haluan vain saada Toojayn nalkkiin ja normielämäni takaisin.

Henna toivoi koko sydämensä pohjasta, että Ismaelin toive kävisi pian toteen.

KHALIL

Prince pysäytti auton Liberian puolelle rajapuomin eteen ja odotti, että maastopukuun sonnustautunut rajavartija kävelisi ränssistyneestä kopistaan auton luo. Rajavartijan kaulassa roikkui hihnan varassa Kalashnikov, ja hän lepuutti käsiään aseensa rungon päällä. Raja-aseman ohi käveli verkalleen paikallisia molempiin suuntiin. Osalla oli kantamuksia, naisilla hedelmäkorit kulkivat pään päällä. Rajavartijat eivät tuntuneet olevan heistä kiinnostuneita.

– Paperit, vartija käski samalla kun kiersi autoa.

Prince ojensi auton paperit ja passinsa.

– Konepelti ja peräkontti auki.

Prince avasi konepellin salvan ja nousi ulos esittelemään auton tyhjän peräkontin. Sen jälkeen hän avasi konepellin. Rajavartija syynäili konehuonetta, vertasi papereista lukemiaan tietoja auton ikkunan alla näkyvään valmistenumeroon ja muutaman kysymyksen jälkeen oli lopulta varma, että auto palaisi pian lähtömaahansa eikä aiheuttaisi veroseuraamusta. Hän ojensi paperit Princelle ja katsoi takapenkillä istuvaa Khalilia.

– Millä asialla *pumui* on? hän kysyi Princeltä. *Pumui* oli nimitys valkoiselle, ja vaikka Khalil ei ihan valkoihoinen ollutkaan, niin sellaiseksi rajavartija tämän luokitteli.

– Kauppamies, Prince sanoi. – Vie kolapähkinöitä Eurooppaan.

– Selvä, vartija sanoi ja siirtyi Khalilin sivuikkunalle. – Herra kolapähkinäkauppias, passinne.

Khalil ojensi passinsa, ja rajavartija selasi sitä hetken.

– Sinulla ei ole matkatavaroita.

– Viivyn vain päivän, Khalil vastasi. – Tapaan viljelijöiden edustajan. Fair trade, se on asiani.

– Niin aina, rajavartija naurahti ja naputti sormellaan passin kantta samalla kun mittaili katseellaan passin mukaan Libanonissa syntynyttä Belgian kansalaista, joka tuskin ymmärsi pähkinöistä yhtään mitään. Hetken tuumattuaan hän ojensi passin takaisin. – Voitte mennä.

Prince nyökkäsi, istui autoon ja käynnisti. Rajavartija käänsi heille selkensä ja näytti tuskin täysi-ikäiselle sotilaille merkin nostaa puomi. Prince ajoi jokea ylittävälle sillalle, ja Khalil piti passia edelleen kädessään ja katseli alhaalla virtaavaa vettä. Hän inhosi rajatarkastuksia täälläpäin maailmaa. Mitä tahansa saattoi tapahtua. Hänellä oli varmuuden vuoksi ohut nippu Yhdysvaltain dollareita piilossa reitensä alla, valmiina sujautettavaksi rajavartijalle, jos kysymykset alkaisivat käydä liian tukaliksi.

Sillan jälkeen Sierra Leonen rajalla odotti uusi puomi, jonka ympärille oli kasattuna hiekkasäkkejä, jotka toimisivat tuliasemana, jos tilanne rajalla joskus kärjistyisi. Puomin edessä kaksi maastopukuista sotilasta tarkkaili heidän lähestymistään. Isompikokoisen sotilaan olkapäitä koristivat natsat, ja tällä oli päässään vihreä baretti, jonka reunan alta pisaroi hikeä. Miehen hyvin kookas nenä oli joskus isketty lyttyyn. Pienempikokoisen sotilaan Kalahsnikovin varmistin oli valmiiksi sarjatuliasennossa.

– Astukaa ulos autosta, sotilaista ylempiarvoinen käski käsi pistoolikotelon päällä Princen pysäyttäessä auton puomille.

Prince ei puhunut mitään, nousi vain ulos autosta ja avasi Khalilille oven. He jäivät seisomaan auton viereen, kun toinen sotilaista avasi peräkontin ja loput ovet. Sotilas kurkisteli penkkien ja jalkamattojen alle, rynnäkkökivääri ilkeästi ovenpieliin kolahdellen. Sillä välin sotilaista isokokoisempi tarkasteli Khalilin passia ja vilkuili heitä kulmiensa alta. Prince oli sytyttänyt tupakkansa.

– Mikä on teidän asianne Sierra Leoneen? sotilas kysyi Khalililta.

– Sir, menen tapaamaan kolapähkinöiden tuottajia.

Sotilas oli selvästi hyvillään, että häntä herroiteltiin, mutta hän jatkoi silti kyselyään tiukkaan sävyyn.

– Minne tarkalleen?

– Tapaan heidät Fairossa.

– Milloin palaatte?

– Myöhemmin tänään. Lähden näytteiden kanssa Eurooppaan hyvin pian.

Khalil ei voinut olla säpsähtämättä, kun pienempi sotilas kääntyi heidän suuntaansa rynnäkkökiväärin piippu osoittaen suoraan kohti häntä. Säpsähdys näytti huvittavan barettipäistä.

– Passi, sotilas sanoi Princelle.

Prince kaivoi rintataskustaan passin ja täyden tupakkaaskin, jotka ojensi sotilaille. Aski sujahti sulavalla liikkeellä maastotakin taskuun, ja Princen passi oli nopeasti syynätty. Sotilas tyrkkäsi molemmat passit Princen kouraan ja toivotti:

– Tervetuloa Sierra Leoneen. Viihtykää.

Hän pyörähti kantapäillään, ja nuorempi sotilas nosti puomin. Prince istui ratin taakse ja käynnisti auton ennen kuin Khalil ennätti saada oman ovensa kiinni.

Hetken ajettuaan Prince ojensi Khalilin passin olkansa yli takapenkille. Khalil avasi sen vain todetakseen, että hänen sivujen väliin laittamansa kymmenen dollaria oli kadonnut ilman että hän oli sitä edes huomannut.

– Sir, jos haluatte vielä soittaa jonnekin, se kannattaa tehdä nyt, Prince sanoi. – Olemme hetken vielä Liberian verkossa, ja kohta yhteys katkeaa.

– Selvä, Khalil nyökkäsi. Hän laittoi viestin, jossa kertoi olevansa kohta tapaamispaikalla. Ennen kuin hän ehti saada siihen mitään vastausta, katosivat tolpat puhelimesta.

Tie rajan takana oli surkeassa kunnossa, kapea ja kuoppainen. Vastaan tuli parhaat päivänsä nähnyt Isuzu-paku, paikallisten kielellä *poda poda*, jonka kyytiin näytti ahtautuneen parikymmentä henkeä. Pakun keulaan oli kirjoitettu: *Pelkää tuomiopäivää*.

Heti perään he ohittivat tien varteen pysähtyneen *poda podan*, jonka takaosassa luki: *No food for lazy man*.

HENNA JA ISMAEL

Transit hiljensi hetkeksi ja selvästi odotti, että sille avattiin ovi tai portti. Siitä Henna ja Ismael tiesivät olevansa perillä ja avasivat turvavyönsä. He pukivat ohuet mustat merinovillahuput kasvoilleen ja odottivat, että auton oveen koputettiin kahdesti. Ismael koputti takaisin. Auton ovi avattiin, ja heitä oli vastassa jäntevä, leveäharteinen mies, jonka kasvoista näkyi myös pelkääntään silmät ja kulmakarvat. Miehellä oli yllään pitkähihainen armeijanvihreä paita ja samanväriset reisitaskuhousut.

Henna ja Ismael tunsivat miehen vain nimellä Ykkönen. Hän oli nelihenken isen itsepuolustuskouluttajaryhmän pomo ja vaikutti olevan porukan vanhin. Loput porukasta olivat myös numeroita. Kouluttajilleen Henna ja Ismael olivat Jane ja John. Heillä oli vähintään kolmet harjoitukset viikossa, mistä Henna toisaalta piti. Rankat rääkit ja sadat toistot tyhjensivät mielen ja takasivat rennon olon jälkeensä.

Tosin itsepuolustus ei aivan kuvannut sitä, mitä he harjoittelivat päivästä toiseen. Tyyliisuunta oli pääosin sotilaskäyttöön luotua israelilaista krav magaa, joka perustui alkutilanteesta hengissä selviämiseen ja sen jälkeen vastustajan eliminointiin brutaalisti ja suoraviivaisesti. He harjoittelivat täysin toisenlaisia otteita kuin mitä Hennalle oli poliisikoulussa opetettu. Enemmänkin tämä laji muistutti vapaaottelua, jota Henna oli

Göteborgissa asuessaan lapsuudenystävänsä ja valmentajansa Nallen kanssa harjoitellut, mutta siinäkin oli lempeämmät säännöt. Näissä harjoituksissa sääntöjä oli vain yksi: pysy hengissä. Tämä antoi osviittaa siitä, minkälaisia kohteita ja vastustajia heidän odotettiin tulevissa tehtävissään kohtaavan.

Henna käveli Ykkösen perässä käytävää pitkin, kunnes tämä pysähtyi ja avasi heille pukuhuoneen oven.

– Tänään jälleen ammutaan, Ykkönen sanoi. – Kevyet liivit paidan alle ja suojalasit ja kuulosuojaimet mukaan. Odotan tässä. Aikaa minuutti.

Kouluttajien kanssa ei ollut vaihdettu kuulumisia tähänkään mennessä, ja kaikkeen tekemiseen liittyi aikaraja. Ykkösen aluksi hyvin vaativassa ja jäyhässä olemuksessa oli kuitenkin tapahtunut viime viikkoina selkeä muutos, ja nyt käskyt annettiin ystävälliseen sävyyn. Henna tiesi tämän kertovan kunnioituksesta, jonka he olivat koulutuksen aikana saavuttaneet. He eivät puhuneet Ismaelin kanssa keskenään harjoitusten aikana, vaan keskittyivät kulloiseenkin suoritukseen, kunnes maitohappo oli tatuoinut liikkeet viimeistä silausta myöten hermostoon.

Henna riisui nahkatakkinsa, hupparinsa ja farkkunsu ja survoi ne pukukaappiin. Hän veti ylleen ohuet kevlar-liivit ja mustat reisitaskuhousut. Sivusilmällä hän näki Ismaelin riisuvan ja pukevan. Hieman pulleasta postimiehestä oli kovissa treeneissä kuoriutunut hyväkuntoinen vastus, ja ainut jäljellä oleva pulleus muljahteli hänen lihaksissaan. Ismael oli moheen kertaan yllättänyt Hennan omalla määrätietoisuudellaan ja sitkeydellään, vaikka toki Henna tiesi, että lapsisotilastaustan oli täytynyt kovettaa Ismael tavalla, jota kukaan muu ei voinut edes ymmärtää. Hennalla oli hyvässä muistissa

myös kaikki se, mitä heidän pakomatallaan Ruotsista oli tapahtunut. Ismael oli suoraviivaisella toiminnallaan pelastanut heidän henkensä.

Eniten Henna oli kuitenkin hämmästyttänyt se, kuinka Ismael imi itseensä oppia, jota he saivat Teamsin kautta. Siellä anonyymit luennoitsijat antoivat heille tiiviitä tietopaketteja niin maailmanpolitiikasta, terrorismista, järjestäytyneestä rikollisuudesta kuin soluttautumisestakin.

Pukuhuoneen oveen koputettiin. Aika oli täysi. Henna kiskoi vielä mustan T-paidan helman alas ja vilkaisi Ismaeliin. Hän oli valmis ja nyökkäsi.

Katossa humisevat voimakkaat tuulettimet saivat tilan tuntuun viileältä. He seisoivat noin kahdeksan metriä leveässä ja parikymmentä metriä pitkässä huoneessa, jonka perällä oli rivi ihmisen muotoisia maalitauluja. Heidän edessään olevalle pöydälle oli katettuna käsiasebuffa, joka koostui pistooleista ja revolvereista. Tänämmuttaisiin salaattia, kuten kouluttajat kutsuivat useilla eri aseilla ammuttavia harjoitteita. Sen taustalla oli selvästi ajatus, että tulevassa kohdemaassa toimitaisiin niillä aseilla, joita sattuisi olemaan saatavilla.

Hennalla oli entuudestaan kokemusta monenlaisista aseista, ja taitavana aseenkäyttäjänä hän oli ollut poliisikoulussa kurssinsa toiseksi paras pistooliampuja. Silti hänen ampumasentonsa ja tekniikkansa oli nykyisessä koulutuksessa muokattu uusiksi. Klassinen poliisin käyttämä *weaver*-ampumatekniikka oli purettu hänen lihaskuististaan ja uusi sotilaiden käyttämä tekniikka oli toistoilla sananmukaisesti ajettu luihin ja ytimiin. Ismaelin lapsuuden ase taas oli ollut rynnäkkökivääri, ja hänen kouluttamisensa valmentajien toivomaan

asentoon oli ollut huomattavasti helpompaa, sillä hänellä ei ollut lihasmuistissaan vanhaa purettavaa ampuma-asentoa.

Kakkosen nimellä tunnettu kouluttaja laatoi pöydälle patruunarasioita. Niistä päätellen tänään ammuttaisiin paljon.

– Tervetuloa, John ja Jane, Kakkonen tervehti kasvot peittävän huppunsa sisältä. – Ottakaa paikat pöydän takana ja valitkaa kohdaltanne rivistä ensimmäinen ase. Se on venäläinen Makarov. Hyvä ja halpa perusase, jota löytyy varmaan lähes jokaisesta maailman kriisipesäkkeestä.

Kaksi tuntia myöhemmin Hennan oikean käden peukalo oli lähes tunnoton sadoista lippaisiin tungetuista patruunoista. Keuhkoissa tuntui siltä kuin olisi hengittänyt nukkaista villaa, koska vakuuttavasta huminastaan huolimatta ilmastointi jätti osan ruudinsavusta leijumaan tilaan. Sormet olivat paksusta patruunarasvasta inhottavan tahmeat.

– Alkaako jo tuntua hartioissa ja käsissä? Kakkonen kysyi, kun viimeinen patruunarasia oli tyhjä ja aseet laskettu pöydälle.

– Alkaa, Henna myönsi ja hieraisi vakuudeksi oikeaa hartiaansa, joka oli varttia vaille jumissa.

– Entä alkaako ottaa päähän? Kakkonen jatkoi koulutuskielenä käytetyllä englannilla. Suomeksi hän olisi takuulla kysynyt, että joko vituttaa.

– Mitäpä luulet? Henna vastasi.

– Hyvä, Kakkonen sanoi. – Olen tyytyväinen suoritukseenne. Liikutte ja ammutte todella hyvin. Koska olette seisonet pitkään paikoillanne, otetaan loppulämmittelyksi hieman kuntopiiriä ja itsepuolustusta. Ykkönen saattaa teidät pukuhuoneeseen. Käsienpesu, verryttelyasu, vettä ja vessa. Aikaa viisi minuuttia.

TIMANTIT OVAT IKUISIA. ELÄMÄ EI.

LISÄÄ
JÄNNITYSTÄ
HAUTALEHTO-
DEKKARIEN
TEKIJÄLTÄ!

Supo on palkannut kylmähermoisen ruotsalaispoliisin Henna Björkin ja entisen lapsisotilaan Ismael Koroman erikoistehtävään. Tavoitteena on saada oikeuden eteen Suomesta kadonnut sierraleonelainen sotarikollinen, paha-maineininen Toojay.

Lapsisotilasyhteisön kautta Ismael saa vihiä Toojayn olinpaikasta maailman timanttikaupan keskuksessa Antwerpenissa, jossa tämä elelee lyöden rahoiksi veritimanteilla. Henna ja Ismael lähtevät matkaan ja soluttautuvat jalokiviliikkeiden varjoissa rehottavaan afrikkalaisghettoon suorittaakseen loppuun tehtävänsä.

Toiminnantäyteen Henna Björk -dekkarisarjan toisessa osassa kaikki eivät kuitenkaan pelaa yhteen. Henna ei tiedä, että samalla kun he punovat supon kanssa yhteistä juonta Toojayn vangitsemiseksi, Ismaelilla onkin oma suunnitelmansa, joka vaarantaa koko operaation.

BAZAR

ISBN 978-952-403-003-8

KL842

9 789524 030038

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI